

OTO HORVAT

Orasion du Soir

AZ IFJÚSÁGI MOZGALOM UTCÁBAN
ÉLEK, A 8-AS SZÁM ALATT.

a biciklik az élősövénynek
támasztva állnak
az épület előtt.
az éjjeli fény szűk sávjában
folytatják lassú futásuk reggelig
ahogyan mi szükségtelen monológjainkat.

AZ IFJÚSÁGI MOZGALOM UTCÁBAN
ÉLEK, A 8-AS ALATT.

a bejárat előtt ülök az augusztus vesztegel.
eljött az idő
az öregek is helyet foglaltak
fenn a magas kilátókban.
a pázsitot őrizve
görcsösen ragaszkodnak szerepükhöz és a szövegekhez.
a sűgő a keresztben rejtőzködik
a zűrzavar vergődés nélkül hal el
a környező lombokon
s a gyermekhangok fokozott erőre kapnak.
a nagy nyárfán függő két hinta
vetekszik egymással a népszerűségért. estefelé
az első emeleti asszony megöntözi
ablaka alatt az ágyás virágait.
nehogy beszélgetést kezdeményezzen
köszönés után
visszatérek föl
a lakásomba.

AZ IFJÚSÁGI MOZGALOM UTCÁBAN ÉLEK.

a kisgyerekek labdázna.
az idősebbek motorbicikliket bütykölnek.
összerakják a szétszereltekét és fordítva.
a kerület tele falfirkákkal.
WARRIORS. de senki sem gondolja
komolyan. ez egy nyugodt negyed
ahol a „jónapot” az egyetlen
amit hallani lehet a szomszédtól.

UTCÁBAN ÉLEK.

télen az emberek kihordják
és addig porolják szőnyegeiket

míg feketévé nem válik a hó.
valaki azt hihetné
hogy az így keletkezett foltok
a környező fák árnyékai
pedig egészen másnak
a foltjai azok.

ÉLEK.
soha nem hallgatom hangosan a magnót.
errefelé tisztelik a csöndet.
vékonyak a falak.
a lelkek szégyenlősek.

Észak megörökölt felhője

I
a nád erősebb nálam.
mondom mindezt úgy hogy továbbra is
reménykedem puha hajladozásában.
ha isten szeretné lenni
mindenek istenének kellene lennem.
árnyékom nyeregbe bújtatom
üres gyomor a patkó.
vajon mennyire vagyok középkori gondolat
a földről.

II
szobám falán lóg a hajad.
csökönyös szőrszálhasogató vagyok.
a várakozás kitölti meztelen mellkasom
az én linóleumom.
mintha körülzárt város lennék olykor:
beomlott háztetők betört ablakok.

nem etetem a madarakat kenyérmorzsával körömmel
döglött hallal hanem repülésbe vetett hittel.
de ki hisz nekem
ki tanít meg az írásban hinni?

Bozsik Péter fordításai